

Knjiga proroka Daniela - broj osamdeset i devet

Razotkrivanje lažnih nauka: povijesno ispitivanje Svagdašnje žrtve u adventizmu

Jeff Pippenger

2024-02-22

U osamdeset i prvom članku u ovom nizu članaka o Danielovoj knjizi uključili smo odlomak iz Manuscript Releases, svezak 20, 17–22, gdje sestra White jasno utvrđuje da su nauk prema kojemu „svagdašnja” predstavlja Kristovo svetište starješine Prescott i Daniells primili od „anđela koji su bili izbačeni s neba”. Ona zapravo ne poistovjećuje njihovu lažnu zamisao o „svagdašnjoj” onako kako sam to ja učinio, ali povijesni zapis obilno jasno pokazuje da su upravo to nastojali uspostaviti kao istinu. Nastojali su ponovno napisati dijelove knjige Daniela i Otkrivenje Uriaha Smitha, koji podupiru razumijevanje „svagdašnje” koje ona u Ranim spisima, na sedamdeset i četvrtoj stranici, označuje kao ispravno gledište.

W. W. Prescott objavljivao je časopis pod naslovom The Protestant, u kojemu je jedina tema bila uzdizanje lažnog gledišta o „svagdašnjoj”. On i predsjednik Generalne konferencije, A. G. Daniells, postali su sotonska prethodnica u nastavku Prescottovih nastojanja usmjerenih na uspostavljanje te lažne doktrine kao pravovjernog gledišta u adventizmu, no dok je Ellen White bila živa, njihov je uspjeh u tom sotonskom nastojanju bio zadržavan pod nadzorom. Godine 1931. Daniells je izvijestio da je upravo one godine kada je napisan odlomak iz Manuscript Releases (1910.) on (Daniells) imao razgovor sa sestrom White o predmetu „svagdašnje” te da ga je ona navela da vjeruje kako je gledište njega i Prescottta ispravno.

Važno je razumjeti ovu povijest, jer sada započinjemo razmatranje porasta znanja koji je došao 1989. godine, kada su svete reformske linije i posljednjih šest redaka jedanaestog poglavlja Daniela bili otpečaćeni. Da bi se prepoznalo svjetlo koje je nastalo slomom Sovjetskog Saveza u ispunjenju četrdesetog retka jedanaestog poglavlja Daniela, potrebno je da se „svagdašnja žrtva” i proročka povijest koju „svagdašnja žrtva” predstavlja ispravno razumiju, jer ta povijest prikazuje ponavljanje te povijesti u recima četrdeset do četrdeset i pet jedanaestog poglavlja Daniela. Ti reci utvrđuju da je poruka koja je u tim recima otpečaćena „glas s istoka i sa sjevera”, koji dovodi do završnog progonstva Božjeg naroda.

Ali će ga uznemiriti vijesti s istoka i sa sjevera; stoga će izići s velikim gnjevom da uništi i sasvim istrijebi mnoge. I postaviti će šatore svoje palače između mora na slavnoj svetoj gori; ipak će doći svome kraju, i nitko mu neće pomoći. Daniel 11:44, 45.

Poruka četrdesetoga retka, koja je bila otpečaćena pri slomu Sovjetskoga Saveza 1989. godine, poruka je pozne kiše koja će prouzročiti da papinstvo (kralj sjevera) „izide s velikim gnjevom da zatire i sasvim istrijebi mnoge”. „Vijesti” su, u proročkom smislu, poruka.

I kako će propovijedati ako ne budu poslani? kao što je pisano: Kako su krasne noge onih koji navješćuju evanđelje mira i donose radosne vijesti o dobrim stvarima! Rimljanima 10,15.

Poruka kasne kiše jest poruka koju iznose Božji stražari posljednjih dana, koji pjevaju pjesmu o vinogradu te pjesmu Mojsija i Jaganjca.

Kako su ljupke po gorama noge onoga koji donosi radosnu vijest, koji navješćuje mir; koji donosi radosnu vijest o dobru, koji navješćuje spasenje; koji govori Sionu: Tvoj Bog kraljuje! Tvoji će stražari podignuti glas; jednodušno će pjevati, jer će oči u oči vidjeti kada Gospodin ponovno dovede Sion. Izaija 52:7, 8.

„Glasovi“ u četrdeset i četvrtom retku jedanaestoga poglavlja Daniela razjaruju čovjeka grijeha, i konačni papinski pokolj biva izvršen. Ta je poruka poruka trećega anđela koja prerasta u silan poklič pri skorom donošenju nedjeljnoga zakona.

„Nitko nije osuđen dok ne primi svjetlo i ne uvidi obvezatnost četvrte zapovijedi. Ali kada izađe dekret kojim se nameće krivotvorena subota, i snažni poklik ‘trećega anđela’ upozori ljude protiv klanjanja Zvijeri i njezinu kipu, crta razdvajanja između lažnoga i istinitoga bit će jasno povučena. Tada će oni koji i dalje ustraju u prijestupu primiti žig Zvijeri.” Signs of the Times, 8. studenoga 1899.

„Glasovi s istoka i sa sjevera“ koji razjaruju papinstvo, prerastaju u glasan poklič pri nedjeljnom zakonu, a ta je poruka poruka kasne kiše koja je započela 11. rujna 2001. Izraz „jak glas“ proročki je izraz koji predstavlja sve veću silu.

„Istina za ovo vrijeme, poruka trećega anđela, treba se objavljivati snažnim glasom, to jest sa sve većom silom, kako se približavamo velikoj završnoj kušnji.” The 1888 Materials, 1710.

„Vijesti“ iz četrdeset i četvrtoga retka jesu poruka kasne kiše neposredno prije završetka vremena milosti za čovječanstvo, kada Mihael ustaje. To je ista poruka kasne kiše koja je stigla 11. rujna 2001., ali ona narasta u glasan poklič, ili glasan glas, kada je sto četrdeset i četiri tisuće zapečaćeno i kada se tada Duh Sveti izlijeva bez mjere. To je ista poruka kasne kiše koja je obilježila razdoblje pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće.

To je poruka kasne kiše koja je bila krivotvorena porukom mira i sigurnosti koju laodicejski adventizam iznosi od dolaska „magarca” do dolaska „lava”. Razdoblje između 11. rujna 2001. i uskoro dolazećega nedjeljnog zakona označava duhovnu samrtnu postelju za laodicejski adventizam, a oni kojima se sudi nakon što Božjoj kući (Jeruzalemu) bude suđeno, umiru u istome grobu. Samrtna postelja za laodicejski adventizam nalazi se između magarca i lava, a poruka koja se odbacuje i proizvodi njihovu smrt jesu „vijesti s „istoka” (simbol islama) i sa sjevera (simbol papinstva). To je ista poruka, koja je poruka trećega anđela.

Posljednjih šest redaka jedanaestoga poglavlja Daniela, koji su bili otpečaćeni u vrijeme svršetka 1989. godine, predstavljaju poruku potonjega dažda, koja se objavljuje u vrijeme kada se naviješta lažna poruka potonjega dažda o „miru i sigurnosti”. Kušnja potonjega dažda najprije se suočava s Božjim domom, jer ondje sud započinje, a zatim se suočava s drugim stadom izvan Božjega doma. Iz toga je razloga nužno razumjeti „laž” koja je uvedena u laodicejski adventizam u trećem naraštaju, jer dok Bog izlijeva Duha Svetoga na one koje pečati, On istodobno izlijeva snažnu zabludu na one koji ne primiše ljubav istine.

Tijekom polemike u prvih petnaest godina dvadesetoga stoljeća o „svagdanjoj“, jedan od ljudi koji su branili ispravno milleritsko stajalište da je „svagdanja“ simbol poganstva bio je F. C. Gilbert. Gilbert je bio obraćenik iz židovstva te je savršeno čitao i govorio hebrejski. Branio je stajalište pionira u knjizi Daniela na temelju svojega razumijevanja hebrejskoga jezika. Godine 1910., upravo one godine kada je sestra White napisala rukopis koji je trebao biti zakopan desetljećima, a koji je utvrdio da je Daniellsovo i Prescottovo gledište o „svagdanjoj“ došlo od Sotoninih anđela, Gilbert je imao osobni razgovor sa sestrom White o pitanju „svagdanje“.

Znamo da je imao razgovor, jer je odmah (sljedećega dana) sastavio sažetak razgovora koji je vodio sa sestrom White. Godine 1931. A. G. Daniells iznio je tvrdnju da je iste godine — 1910. — imao razgovor sa sestrom White o temi „svagdašnje“. Daniells je tvrdio da mu sestra White nije ostavila nikakav drugi zaključak osim da je „svagdašnje“ simbol Kristove službe u Svetišu. No Daniellsova tvrdnja o razgovoru nije bila samo „laž“, nego „laž“ proročanstva koja proizvodi snažnu zabludu.

Za one koji možda nemaju pristup kartama iz 1843. i 1850. godine, važno je razumjeti da su Milleriti, kada je karta iz 1843. objavljena 1842. godine, još uvijek vjerovali da je Svetište koje treba biti očišćeno u ispunjenju proročanstva o dvije tisuće i tri stotine godina zemlja. Kada su objavili kartu iz 1850. godine, tada su već znali da je Svetište koje treba biti očišćeno nebesko Svetište. Iz toga razloga karta iz 1843. NEMA nikakav prikaz Božjega Svetiša, dok karta iz 1850. IMA prikaz Božjega Svetiša. To je važno, jer je Daniells tvrdio da joj je, u svom razgovoru sa sestrom White, pokazao kartu iz 1843. godine i ukazao na Svetište na toj karti. To bi bilo nemoguće, jer na karti iz 1843. nema nikakva Svetiša. Njegova tvrdnja o tom razgovoru bila je „laž“.

Kada sam 2009. godine proučavao ovu povijest i postao svjestan da su ljudi na objema stranama toga pitanja tvrdili da su imali razgovor sa sestrom White o predmetu „svagdašnje žrtve“, poslao sam e-poruku Ellen White Estateu i upitao imaju li pristup zapisniku u koji su bili zabilježeni razgovori sestre White iz 1910. godine. Odgovorili su da još uvijek posjeduju taj zapisnik. Slijedi moja e-poruka i odgovor Ellen White Estatea.

Ponedjeljak, 19. siječnja 2009.

Kome se to može ticati:

Čuo sam da postoji knjiga zapisnika u koju je bilježeno tko je imao razgovore sa sestrom White i na što su se ti razgovori odnosili. Nastojim provjeriti ili opovrgnuti je li A. G. Daniells imao razgovor sa sestrom White 1910. godine u vezi s predmetom „svagdašnje službe“. Svjestan sam da postoji povijesno svjedočanstvo da se taj razgovor dogodio, ali pitam se postoji li ikakav zapis u službenoj knjizi zapisnika koji to doista bilježi. U isto vrijeme, rečeno mi je da je i F. C. Gilbert 1910. godine imao razgovor sa sestrom White o predmetu „svagdašnje službe“, te bih želio znati može li se to potvrditi knjigom zapisnika koju je tijekom toga razdoblja vodilo njezino osoblje. Možda knjiga zapisnika nije ni postojala, ili je možda, ako je postojala, ne stavljate na raspolaganje, ili je možda izvan vaših mogućnosti to za mene provjeriti čak i ako doista postoji. Stoga sam, u svakom slučaju, to želio upitati. Svaka pomoć koju biste mogli pružiti bila bi veoma

cijenjena.

Dragi Jeff,

Hvala vam na vašoj e-poruci. Doista imamo prilično cjelovit prikaz itinerara Ellen White, utemeljen na njezinim pismima, dnevnicima i objavljenim rasporedima, ali ne i kakav „dnevnik putovanja” kao takav.

Nema sumnje da ste čitali o posjetu A. G. Daniellsa Ellen White u 6. svesku biografije EGW, The Later Elmshaven Years, str. 256, 257. Nismo pronašli nikakav neovisni zapis o tom razgovoru. Imamo pismo starješine Gilberta od 1. lipnja 1910. koje ukazuje na njegov plan da bude u St. Heleni (gdje je Ellen White živjela) od 6. do 9. lipnja. To je opseg popratne dokumentacije za koji ja znam.

Bog blagoslovio — Tim Poirier, zamjenik ravnatelja White Estatea Ellen G. White

Ne postoji neovisan zapis da je Daniells ikada imao razgovor o temi „svagdašnje”, ali postoji pismo od Gilberta koje pokazuje njegovu namjeru da bude u njezinu domu od šestoga do devetoga lipnja 1910.

U životopisu sestre White, na koji se poziva ostavština Ellen White, gdje se njezin unuk osvrće na pitanje Daniellsova intervjua, zabilježio je Daniellsovu tvrdnju u vezi s krivotvorenim intervjuom iz 1910. godine:

„U jednom trenutku, nešto kasnije tijekom rasprava, starješina Daniells, u pratnji W. C. Whitea i C. C. Crislera, željan da od same Ellen White dozna što je točno značenje njezine izjave u Ranim spisima, otišao je k njoj i iznio joj to pitanje. Daniells je sa sobom ponio Rane spise i kartu iz 1843. Sjeo je sasvim blizu Ellen White i zasipao je pitanjima. Njegovo izvješće o tom razgovoru potvrdio je W. C. White:“

„Najprije sam sestri White pročitao gore navedenu izjavu iz Early Writings. Zatim sam pred nju stavio našu proročku kartu kojom su se služili naši propovjednici pri izlaganju proročanstava iz Daniela i Otkrivenja. Skrenuo sam joj pozornost na prikaz Svetišta, kao i na razdoblje od 2300 godina, onako kako su bili prikazani na karti.

„Tada sam je upitao može li se prisjetiti onoga što joj je bilo pokazano u vezi s tim predmetom.“

„Dok se prisjećam njezina odgovora, započela je govoreći kako su neki od vođa koji su bili u pokretu 1844. nastojali pronaći nove datume za završetak razdoblja od 2300 godina. Taj je pokušaj bio usmjeren na određivanje novih datuma za Gospodinov dolazak. To je izazivalo zbrku među onima koji su bili u adventnom pokretu.

„U toj zbrci Gospodin joj je otkrio, rekla je, da je gledište koje se zastupalo i iznosilo u pogledu datuma bilo ispravno te da više nikada ne smije biti određivanja novoga vremena niti nove vremenske poruke.“

„Tada sam je zamolio da kaže što joj je bilo otkriveno o ostatku „svagdašnje“—Knezu, vojsci, oduzimanju „svagdašnje“ i obaranju Svetišta.

„Odgovorila je da joj ta obilježja nisu bila prikazana u viđenju kao vremenski dio. Neće biti povedena da iznese objašnjenje tih točaka proročanstva.“

„Razgovor je ostavio dubok dojam na moj um. Bez oklijevanja govorila je otvoreno, jasno i opširno o razdoblju od 2300 godina, ali glede drugoga dijela proroštva ostala je nijema.“

“Jedini zaključak koji sam mogao izvesti iz njezina slobodnog objašnjenja vremena i njezine šutnje u pogledu uklanjanja „svagdašnje žrtve“ i obaranja Svetišta bio je da se viđenje koje joj je dano odnosilo na vrijeme te da nije primila nikakvo objašnjenje u vezi s drugim dijelovima proroštva.—DF 201b, AGD izjava, 25. rujna 1931.” Arthur White, Ellen G. White, svezak 6, 257.

Daniells je tvrdio da joj je pokazao kartu iz 1843. godine i upitao je o Svetištu koje nije prikazano na karti. Tvrdio je također da je uzeo knjigu *Early Writings* i zasipao je pitanjima o tome što je mislila kada je jasno poduprla pionirsko razumijevanje izraza “the daily” te da je karta bila usmjerena rukom Gospodnjom. Sin Ellen White, koji je bio otac Arthura L. Whitea, biografa koji je napisao pregled ovoga navodnog događaja, prihvatio je Daniellsovo i Prescottovo sotonsko gledište o “the daily” te je posvjedočio u prilog Daniellsovoj tvrdnji o onome što je čuo u tom razgovoru. Oni jednostavno nisu bili oprezni sa svojom izmišljenom pričom, jer karta iz 1843. godine ne prikazuje Svetište na koje je Daniells mogao pokazati.

Druga laž koja je iznesena u intervjuu jest neistina da je odlomak iz Rani spisi bio upozorenje protiv „određivanja vremena“. Odlomak o kojemu je Daniells navodno pitao glasi ovako:

„Vidjela sam da je karta iz 1843. bila vođena rukom Gospodnjom i da je ne treba mijenjati; da su brojke bile onakve kakve ih je On želio; da je Njegova ruka bila nad njima i prikrila pogrešku u nekima od brojki, tako da je nitko nije mogao vidjeti dok Njegova ruka nije bila uklonjena.“

„Tada sam u vezi sa ‘svagdašnjom’ (Daniel 8:12) vidjela da je riječ ‘žrtva’ dodana ljudskom mudrošću i da ne pripada tekstu, te da je Gospod dao ispravno razumijevanje toga onima koji su objavljivali vijest o času suda. Kad je postojalo jedinstvo, prije 1844., gotovo su svi bili ujedinjeni u ispravnom razumijevanju ‘svagdašnje’; ali u pomutnji nakon 1844. prihvaćena su druga gledišta, pa su uslijedili tama i zbrka. Vrijeme nije bilo kušnja od 1844., niti će ikada više biti kušnja.“ Rani spisi, 74, 75.

Willie C. White, sin sestre White, prihvatio je lažno gledište o „svagdanjoj“, a njegov sin Arthur nastojao je uvijekovječiti „laž“ povezanu s intervjuom koji se nikada nije dogodio pokušavajući sugerirati da je upozorenje u odlomku iz *Early Writings* bilo jednostavno i isključivo upozorenje protiv određivanja vremena. Taj je argument izmišljen 1930-ih godina i postaje glavni dio „laži“.

Taj ćemo argument razmotriti u sljedećem članku.

„Dana 23. rujna Gospodin mi je pokazao da je drugi put ispružio svoju ruku da povрати Ostatak svoga naroda te da se napori moraju udvostručiti u ovo vrijeme sabiranja. U vrijeme raspršenja Izrael je bio udaren i razderan; ali sada, u vrijeme sabiranja, Bog će iscijeliti i poviti svoj narod. U raspršenju su napori uloženi za širenje istine imali tek malen učinak, postigli su malo ili ništa; ali u sabiranju, kada je Bog stavio svoju ruku da sabere svoj narod, napori za širenje istine imat će svoj namjeravani učinak. Svi trebaju biti ujedinjeni i revni u djelu. Vidjela sam da je sramota da se itko poziva na raspršenje kao na primjer koji bi nas sada trebao voditi u sabiranju; jer ako Bog sada za nas ne učini više nego što je učinio tada, Izrael nikada ne bi bio sabran. Jednako je nužno da se istina objavljuje u listu kao i da se propovijeda.”

„Gospodin mi je pokazao da je karta iz 1843. bila upravljana njegovom rukom i da se nijedan njezin dio ne smije mijenjati; da su brojke bile onakve kakve je on htio. Da je njegova ruka bila nad njom i prikrila pogrešku u nekim brojkama, tako da je nitko nije mogao vidjeti dok njegova ruka nije bila uklonjena.“

„Tada sam u vezi sa ‘Svakidašnjom’ vidjela da je riječ ‘žrtva’ dodana ljudskom mudrošću i da ne pripada tekstu; te da je Gospod dao ispravno razumijevanje o tome onima koji su objavljivali vijest o času suda. Kada je postojalo jedinstvo, prije 1844., gotovo svi su bili ujedinjeni u ispravnom razumijevanju ‘Svakidašnje’; ali od 1844., u pomutnji, prihvaćena su druga gledišta, te su uslijedili tama i zbrka.” Review and Herald, 1. studenoga 1850.